

lému G. náležejících. Rudolf K. byl odsouzen, by zaplatil Vilému G. útratové pohledávky 15.406 Kč a 1.610 Kč 40 h. Spor nebyl dosud pravoplatně ukončen, ježto do rozsudku soudu druhé stolice bylo podáno dovolání k nejvyššímu soudu. Návrhem ze dne 17. prosince 1934 vymohl si Vilém G. exekuci ku zajištění dotčených útratových pohledávek a byla mu usnesením okresního soudu v K. z 18. prosince 1934 povolena exekuce zabavením pohledávky, příslušející Rudolfu K. proti témuž Vilému G. z rozsudku shora zmíněného. Žalobu povinného podle § 35 ex. ř. na prohlášení exekuce za nepřípustnou proto, že nárok vymáhajícího věřitele byl exekučním zabavením jeho pohledávky zrušen, případně staven, p r v ý s o u d zamítl; o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby potud, že vyslovil, že nárok vymáhajícího věřitele jest staven.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Byla-li pohledávka exekučně zabavena, zapovídá soud dlužníku, by nijak nenakládal se svou pohledávkou i zástavou pro ni zřízenou a aby zejména nevybral pohledávku (§ 294 ex. ř.). Nelze o tom pochybovati, že prodej zabavené věci, k němuž má dojít v exekučním řízení, je jednak jedním ze způsobů dispozice se zástavou, jednak též úkonem vybrání zabavené pohledávky, a že exekuce provedená k vymáhání pohledávky žalovaným Rudolfem K. nemá jiného účelu, než aby pohledávka ta byla nuceně »vybrána«. Avšak právě toto vybrání mělo být žalovanému znemožněno, když táž pohledávka byla žalobcem G. ku zajištění zabavena a tudíž soudem vydán zákaz jejího vybrání (§ 294 ex. ř.). Skutečnost, že pohledávka, již vymáhá Rudolf K., byla zabavena dlužníkem Vilémem G. v jiné exekuční věci, v níž postupoval tento dlužník jako vymáhající věřitel, nemůže být přezírána a pravoplatný zákaz soudcovský, vydaný v této druhé exekuční věci musí zřejmě i mít účinek v první exekuční věci, hledí-li se k ustanovení § 294 ex. ř. Dotčená skutečnost nezrušuje ovšem nárok, k jehož vymáhání první exekuce byla povolena, a neodnímá mu vykonatelnost vůbec, avšak tím byl nárok z exekučního titulu aspoň staven v tom směru, že vymáhající věřitel (Rudolf K.) nemůže pokračovati v exekuci, pokud v druhé exekuci zabavení pohledávky je po právu (srovnej rozh. býv. vídeňského nejvyššího soudního dvoru Gl. U. N. F. 2723). Že by vymáhající věřitel nesměl zabaviti pohledávku, jež přísluší dlužníku proti němu samému, nemá v zákoně opory, není to výslovně zakázáno, a má to pouze právní účinek, že vymáhající věřitel je zároveň poddlužníkem a že se předpisy, týkající se poddlužníka, vztahují i na něho.

Čís. 15032.

Namítl-li žalovaný ve sporu k započtení vzájemnou pohledávku, a bylo-li uznáno, že namítaná protipohledávka není po právu do výše žalobní pohledávky, a domáhá-li se pak dřívější žalovaný v novém sporu

proti dřívějšímu žalobci zaplacení plné vzájemné pohledávky, jest zde až do výše dřívější žalobní pohledávky překážka rozepře zahájené, po případě rozsouzené.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, Rv I 339/36.)

Proti žalobě na zaplacení 28.000 Kč vznesli žalovaní námitku rozepře zahájené (rozsouzené), pokud jde o částku 3.398 Kč 15 h a přednesli v tomto směru, že ve sporu, který vedli proti nynějšímu žalobci o 3.398 Kč 15 h, namítl žalovaný (nynější žalobce) započtením pohledávku 28.000 Kč, o níž bylo uznáno nyní již pravoplatně, že po právu do výše 3.398 Kč 15 h nepozůstává. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl; otázkou námitky rozepře zahájené (rozsouzené) se vůbec nezabýval. **O d v o l a c í s o u d** zrušil rozsudek prvního soudu, odmítl žalobu co do částky 13.000 Kč pro zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s., jinak potvrdil napadený rozsudek. Námitku rozepře zahájené a rozsouzené neuznal důvodnou. **D ů v o d y:** V dřívějším sporu nynějších žalovaných byl žalován žalobce společně s Aloisem B-em jako solidární spoluzavázaný o zaplacení částky 3.398 Kč 15 h s přísl. a namítl se spolužalovaným Aloisem B-em ke kompensaci se zažalovanou pohledávkou protipohledávky v částce 15.000 Kč. Jest tedy zřejmo, že tyto ke kompensaci namítnuté protipohledávky jsou co do důvodu i výše totožné s pohledávkami, jejichž zaplacení se žalobce domáhá přítomnou žalobou. S druhé strany však nedostává se totožnosti stran v obou sporech, neboť v přítomném sporu vystupuje jako žalobce pouze Antonín B., kdežto v dřívějším sporu byl vedle něho spolužalován též Alois B., který vedle prvjmenovaného, tedy společně s ním, námitku započtení protipohledávek shora zmíněných vznesl. Z tohoto důvodu není námitka litispence důvodnou.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího i prvního soudu co do částky 3.398 Kč 15 h a žalobu v této části odmítl.

D ů v o d y :

Dlužno se zabývati z úřadu (§§ 233 a 240 odst. 3 c. ř. s.) námitkou zahájené rozepře co do částky 3.398 Kč 15 h, kterou žalovaná strana v řízení první stolice uplatňovala, o níž však rozhodl teprve odvolací soud, kdežto první soud se jí vůbec nezabýval. V příčině této námitky nejde proto o souhlasná usnesení soudů nižších stolic, která by dovolací soud nemohl přezkoumati (viz rozhodnutí čís. 8229 Sb. n. s.). Dřívější spor, jehož se odvolací soud v této příčině dovolává, byl pravoplatně skončen rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 29. března 1935, jímž dovolání nebylo vyhověno. V onom sporu bylo pravoplatně rozhodnuto, že žalovaní Antonín B. (nynější žalobce) a Alois B. jsou povinni zaplatiti žalující straně (nynější žalované straně) rukou společnou a nedílnou částku 3.398 Kč 15 h s přísl. a že až do výše této částky namítané protipohledávky žalovaných 13.000 Kč a 15.000 Kč nejsou po právu. V příčině dílčí částky 3.398 Kč 15 h z nyní zažalovaných pohle-

dávek, bylo tudíž již v onom sporu, a to nyní již pravoplatně rozhodnuto (§ 411 c. ř. s.), že tato částka nynějšímu žalobci a Aloisu B. nepřísluší. Neprávem vylučuje odvolací soud totožnost stran proto, že prý v tomto sporu vystupuje jako žalobce pouze Antonín B., kdežto ve sporu C byl vedle něho spolužalován též Alois B., neboť stačí, že v příčině nyní žalovaných a tehdy k započtení namítaných pohledávek bylo ve sporu C i proti nynějšímu žalobci jednáno a pravoplatně rozhodnuto, že nejsou po právu částkou 3.398 Kč 15 h; žádá-li nyní žalobce zaplacení pohledávek, které namítal společně s Aloisem B-em ve zmíněném sporu k započtení, od strany, která v onom sporu vystupovala jako žalobkyně, v plné jejich výši, pak musí proti sobě nechat platiti námitku zahájené (nyní již rozsouzené) rozepře i co do celé částky 3.398 Kč 15 h s přísl. Z těchto úvah vyplývá, že v tomto sporu a ve sporu C jde co do částky 3.398 Kč 15 h o totožnost nároku a totožnost stran, která zůstává nedotčena tím, že v posledním sporu byl s nynějším žalobcem spolužalován též Alois B. V příčině této částky šlo tudíž v době vynesení rozsudku soudů nižších stolic o zahájenou rozepři, ke které bylo z úřední moci přihlížeti; pokud soudy nižších stolic o žalobním nároku co do této částky věcně rozhodly, bylo z podnětu podaného dovolání podle § 475 poslední odstavec a § 513 c. ř. s. v příčině této částky rozsudky nižších soudů zrušiti a žalobu odmítnouti.

Čís. 15033.

Předpisy civilního řádu soudního o plné moci se liší od předpisů občanského zákona o zmocnitelském poměru.

Byla-li vykázána nepravá procesní plná moc, nebyla strana v řízení vůbec zastoupena a toto jest podle § 477 čís. 5 c. ř. s. zmatečné.

Nebyla-li žaloba doručena straně, která změnila bydliště, nýbrž byla-li uložena na poště, jest tu zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, R II 615/35.)

Do rozsudku prvního soudu, jímž bylo žalobě vyhověno rozsudkem pro zmeškání, podal žalovaný odvolání pro zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., již shledával v tom, že žaloba nebyla mu vůbec doručena, poněvadž v době doručení žaloby v P. se nezdržoval a ani tam nebydlel. Na zpátečním lístku jest poznámka poštovního zřízence, že žaloba žalovanému nemohla býti doručena, protože přesídlil bez udání adresy a že proto bylo dáno oznámení a zásilka byla uložena na poště. Odvolací soud nevyhověl odvolání. Důvody: Náhradní doručení nebylo sice na místě, když adresát přesídlil z udané adresy, avšak odvolatel udělil plnou moc Dr. Zikmundu W-ovi, aby ho zastupoval ve sporu, za tohoto se dostavil Dr. P. jako jeho koncipient k prvnímu roku, ohlásil námitku věcné nepříslušnosti, popíraje žalobní nárok, podpisem protokolu o prvním roku vzal na vědomí, že se ústní líčení nařizuje na